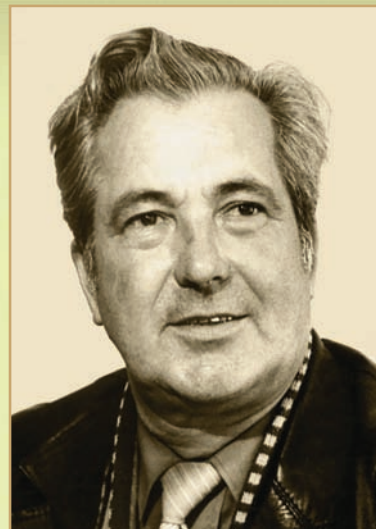

ЗАХАРЧЕНКО Олексій Гаврилович

Випускник
зоотехнічного факультету (1962)

Доцент
кафедри управління виробництвом та інноваційною
діяльністю підприємств Миколаївського національного
аграрного університету

Кандидат економічних наук.

Заслужений працівник сільського господарства України

*Увійшов в історію аграрної освіти як один із фундаторів
вищого навчального закладу Півдня України —
Миколаївського сільськогосподарського інституту.
Виховав сотні аграріїв, передаючи свої знання та багатий
практичний досвід.*

Народився 30 березня 1930 р. в с. Чижівка Звенигородського району Черкаської області. Батьки, Гаврило Іванович (1886 р. н.) і Текля Микитівна (1891 р. н.) Захарченки, прищепили синові любов до землі-годувальниці, нестримне бажання допомагати людям. Характер загартувала Друга світова війна: виснажливо працював у колгоспі, бачив жахіття війни — з поля бою звозив у братській могилі тіла убитих солдатів. У березні 1944 р. одержав наскрізне поранення кисті лівої руки, лікувався в Бужанівському військовому шпиталі.

У 1952 р. закінчив Козачанський зооветеринарний технікум Київської області, а в 1962 р. — Одеський сільськогосподарський інститут. Професійну стежину розпочав у 1944 р. в колгоспі імені Карла Маркса (с. Чижівка Звенигородського району Черкаської області), де працював до 1945 р. Протягом 1952–1954 рр. обіймав посади зоотехніка по племінній справі, зоотехніка по конярству, старшого зоотехніка районного Управління сільського господарства і заготівель та головного зоотехніка Малинівської МТС. У грудні 1954 р. призначений першим секретарем Новоодеського райкому комсомолу. В 1957 р. завідував відділом райкому Комуністичної партії України. В 1961 р. був головою районної ради депутатів трудящих райвиконкому, в 1962 р. — першим секретарем Врадівського райкому Комуністичної партії України, в 1963 р. — першим секретарем парткому Новоодеського районного управління сільського господарства, в 1965 р. — першим секретарем Новоодеського райкому Комуністичної партії України, в 1970 р. — першим секретарем Баштанського райкому Комуністичної партії України (Миколаївська область). У 1975 р. став секретарем обкому по сільському господарству Комуністичної партії України.

Олексій Гаврилович добре знав та відчував потреби села. З його ініціативи впроваджено акордно-преміальну оплату праці в сільському господарстві, що перейняли на

території СРСР. Введено в дію комбікормовий та сирний заводи, а також міжколгосптваринпром — перший у Союзі з виробництва продукції тваринництва. Створено агропромисловий садівничий комплекс площею 1,7 тис. га, нині — ЗАСТ «Зоря Інгулу». В 1974 р. завдяки О. Г. Захарченку Баштанський район став переможцем Всесоюзного соціалістичного змагання. Був депутатом Верховної Ради УРСР IX скликання (1975–1980). Делегат XXIII з'їзду КПРС та XXIV і XXV з'їздів КП УРСР. Закінчив Академію громадських наук при ЦК КПРС (1982).

Завдяки активній діяльності, наполегливості та цілеспрямованості Олексія Гавриловича в 1984 р. відкрито Миколаївську філію Одеського сільськогосподарського інституту, що з часом перетворилася на флагман аграрної освіти Півдня України — Миколаївський державний аграрний університет (нині — національний). О. Г. Захарченку випала висока честь вручати першокурсникам символічний ключ знань і студентський квиток.

Із 1989 р. — кандидат економічних наук. У 1992 р. йому присвоєно вчене звання доцента. Автор книг із сільського господарства загальним накладом 155 600 примірників. Багатий життєвий досвід висвітлив у книзі «Йти по землі людиною». Нині обіймає посаду доцента кафедри управління виробництвом та інноваційною діяльністю підприємств Миколаївського національного аграрного університету. Почесний професор цього вишу (2015).

Найдорожчою для О. Г. Захарченка є медаль «За доблестний труд в період Великої Отчужденної війни 1941–1945 гг.». За значний особистий внесок у розвиток агропромислового виробництва, вагомі трудові досягнення, багаторічну самовіддану працю йому присвоєно почесне звання «Заслужений працівник сільського господарства України» (2015). Також нагороджений орденом Леніна, двома орденами Трудового червоного прапора, медалями «За трудову доблесть», «Ветеран праці», має відзнаки Міністерства аграрної політики України та ін. Почесний громадянин Баштанського та Новоодеського районів.

Олексій Гаврилович усім серцем любить свою сім'ю, постійно піклується про неї. Його дружина, Антоніна Леонтівна (світла пам'ять), берегиня роду, працювала вчителькою фізики. Син Олексій та онука Антоніна за фахом — історики, дочка Людмила та онук Володимир — медики.